

מ"ת 4656/10/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בירושלים

מ"ת 4656-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כבוד השופט הבכיר צבי סגל

המבקשת:

מדינת ישראל

באמצעות עו"ד מרים בן גל

מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד

המשיב:

פלוני (עציר)

עו"ד ב"כ עו"ד וסים דכוור

החלטה

(מותרת לפרסום)

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו בתפ"ח 4642-10-15.

2. נגד המשיב הוגש ביום 6.10.15 כתב אישום חמור המייחס לו עבירות אלימות כלפי אשתו (להלן:

"המתלוננת"), לרבות פציעתה באמצעות שבר זכוכית ומזלג, וביצוע מעשה סדום, וכן עבירת איומים כלפי

המתלוננת ואחיה, בכך שאיים להרוג אותם ואת בתה של המתלוננת. באישום הראשון מיוחסות לו שתי עבירות של פציעה בנסיבות מחמירות - לפי סעיף 334 בנסיבות סעיף 335(א)(1) ו-335(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" או "**החוק**"; שתי עבירות של תקיפת בת זוג - לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק; ושתי עבירות של איומים - לפי סעיף 192 לחוק. באישום השני מיוחסת לו עבירה של מעשה סדום - לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק, ועבירה של תקיפת בת זוג - לפי סעיף 382(ב)(1) לחוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת את הבקשה דנא למעצרו של המשיב עד לסיום משפטו. לטענתה, ישנן ראיות לכאורה להוכחת אשמתו במעשים המיוחסים לו: הודעות המתלוננת במשטרה; תיעוד רפואי של הפציעות להן גרם המשיב במעשיו האלימים; ועדויות בני משפחתה של המתלוננת, אשר שמעו על חלק מן האירועים בזמן אמת. לטענת המבקשת, העבירות המיוחסות למשיב מקימות חשש ששחרורו יסכן באופן ממשי את חייה של המתלוננת ושל קרוביה, ומשכך קמה עילה למעצרו מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**"). בנוסף לכך טענה המבקשת, כי העבירות המיוחסות למשיב מקימות נגדו אף עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק המעצרים, לפיו קיים חשש שהמשיב יסכן את בטחונו של הציבור בכלל, ואת ביטחונו של המתלוננת, בתה ובני משפחתה, בפרט. בשל כל אלה, עתרה המבקשת לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

4. בדיון שהתקיים בפניי ביום 11.11.15, טענה ב"כ המאשימה כי קיימות בתיק תעודות רפואיות ותמונות המתעדות את החבלות על גופה של המתלוננת. לדבריה, המתלוננת סיפרה לאחיה על עבירת המין שבוצעה בה באופן כללי בלבד, מאחר שהתביעה, שכן אין זה מקובל לשוחח על נושאים מיניים בחברה לה היא משתייכת, אך הוא שכנע אותה להתלונן על כך במשטרה. המתלוננת חשה יותר בנוח לספר על כך לחוקרת שהיא אשה. אכן, ב"כ המאשימה הודתה כי אין קוהרנטיות בגרסאות המתלוננת בכל הקשור לסדר האירועים והמועדים שמסרה במשטרה, אולם לאחר פגישה עמה שהתקיימה במשרדי הפרקליטות העניין הובהר, ואין בכך כדי לפגוע במהימנות גרעין תלונתה של המתלוננת, לבטח לא לאיין את הראיות הלכאוריות הקיימות בתיק.

5. מנגד לכך טוען ב"כ המשיב, כי קיים כרסום משמעותי בראיות התביעה, עד כי יש מקום לקבוע כי אין בנמצא ראיות לכאורה להוכחת האישומים. לטענתו, התלונה בגין עבירת המין היא בגדר גרסה כבושה, שעלתה רק בהודעתה השנייה של המתלוננת במשטרה ואין לה כל זכר בהודעתה הראשונה. גם באשר לעבירות האלימות קיימות סתירות בגרסאות המתלוננת; מגרסה לגרסה חלה התפתחות נוספת והתווספו פרטים חדשים, חמורים יותר, כאשר חלק מהפרטים שנמסרו בגרסאות הראשונות הושמטו. עוד הוסיף, כי אמה של המתלוננת, שמסרה אף היא עדות, ציינה פרטים שכלל לא נטענו על ידי המתלוננת, ואחיה של המתלוננת "שכח" אף הוא פרטים

חשובים שעלו בעדותו אך ורק בהמשך. לדברי הסנגור המלומד, הראיות המצויות בידי התביעה, לרבות התמונות המתעדות את הפציעות, אינן משקפות נאמנה את דברי המתלוננת. עוד טען, כי המתלוננת נהגה לפצוע את עצמה ולהעליל על המשיב, כפי שנהגה כך בעבר כלפי הגרוש שלה. בהקשר זה העלה הסנגור המלומד טענה גם למחדלי חקירה, בכך שהגרוש והוריו כלל לא נחקרו על אף שהוא ביקש זאת במפורש גם בבית המשפט. עוד ציין, כי מהתיק ... עולה, כי קיימת כנגד המתלוננת תלונה במשטרה בגין גניבה. לבסוף ציין, כי המשיב עובד ב... ונעדר כל עבר פלילי. לאור המכלול האמור טען, כי יש לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

דין

ראיות לכאורה

6. סעיף 21(ב) לחוק המעצרים קובע, כי בית המשפט רשאי להורות על מעצרו של נאשם אם נוכח לדעת "שיש ראיות לכאורה להוכחת האשמה". בחינה זו אינה דורשת הוכחה ברמת הסתברות של מעל לכל ספק סביר אלא מסתפקת בבחינת הפוטנציאל הטמון בחומר החקירה הגולמי. ראיות לכאורה בהקשר זה הינן אפוא ראיות גולמיות, שלגביהן קיים סיכוי סביר שעיובודן במהלך המשפט יוביל בסופו לראיות (רגילות), המבססות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר (בש"פ 8087/95 **שלמה זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ (2) 133 (1996); מ"ת (י-ם) 44766-02-15 **מדינת ישראל נ' מוחמד אבו גאליה** (פורסם בנבו, 1.3.15)).

7. תחילה אבחן האם כל אחת מהראיות, כשלעצמה, הוכחה לכאורה. לאחר מכן, אבחן האם מכלול הראיות שהוכחו לכאורה מקים סיכוי סביר להרשעה המצדיק מעצר עד תום ההליכים, או שמא גם אם יינתן מלוא המשקל לראיות, לא ניתן יהיה, ולו ברמה של סיכוי סביר, להרשיע את הנאשם (בש"פ 4844/13 **שמעון קופר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.7.13)). בשלב זה, אין מקום לדון במשקלה הקונקרטי של כל ראיה וראיה נוכח אי דיוקים או סתירות הקיימים בהן, אך יש לתת משקל לסתירות מהותיות הגלויות בתשתית הראייתית הכוללת, אם נתגלו כאלה על פני הדברים (בש"פ 5483/14 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 27 לפסק דינה של כבוד השופטת ד' ברק-ארז (פורסם בנבו, 1.9.14)).

8. המאשימה סבורה כאמור, כי די בראיות שהציגה, וגם אם קיימת אי התאמה או בלבול בכל הקשור לגרסאות המתלוננת ולמועדי האירועים, עניין זה יידון במסגרת התיק העיקרי, אך בשלב זה אין בכך כדי לגרוע מן הראיות הלכאוריות הקיימות ולהשפיע במידה מכרעת לשלילה על מהימנותה הלכאורית של המתלוננת.

9. מנגד, סבור הסנגור המלומד, כאמור, כי יש להידרש, בין השאר, לסתירות בין הודעות המתלוננת; לגרסאותיה המשתנות והמתפתחות; לכך שעדי התביעה הם בני משפחתה של המתלוננת; לכך שקיימים בתיק מחדלי

חקירה; ולחוסר ההתאמה בין גרסת המתלוננת לבין הממצאים האובייקטיביים.

10. מטבע הדברים, המאשימה מתבססת אפוא על הראייה המרכזית, קרי - הודעות המתלוננת במשטרה.

11. הודעתה הראשונה נגבתה ביום 21.9.15 שעה 18:57, בגדרה התלוננה כי המשיב תקף אותה באמצעות מזלג, סטר לה על הפנים ועל הראש, שרט אותה בציפורניו והשליך על גבה כוס זכוכית. לדבריה, שבוע קודם לכן, עת נודע למשיב שהיא בהריון, הוא חתך את אצבעה באמצעות זכוכית שבורה. גובה ההודעה, רס"ל מרעי, ציין בהודעה כי הבחין בשריטה עמוקה באורך של כ-2 ס"מ באצבע יד ימין שלה. הפציעה אף תועדה במצלמה משטרתית. עוד סיפרה, כי ביום 20.9.15 תקף אותה המשיב בכך שסטר לה, צעק עליה והזהיר אותה כי **"אני אעשה את החיים של חרא, ואת תסבלי ממני"**, וזאת אך בשל בקשת אמה ששיב לה כסף שהלוותה לו בעבר. לדבריה, תקיפה זו לא הותירה סימנים על גופה. בהמשך הודעתה, מסרה כי המשיב אף הכה אותה באגרוף לכיוון הבטן מאחר שלא היה מעוניין שתיכנס להריון. עוד ציינה, כי המשיב אף נהג מדי פעם לנשוק את בתם בת השנה וחצי.

בעדותה השנייה במשטרה, מיום 27.9.15 שעה 11:19, התלוננה המתלוננת כי לפני כ-6 חודשים, עת שיחקה עם ילדה בחדר השינה, הגיע המשיב, העביר את הילדה לחדרה, והחל להכות את המתלוננת, לדחוף אותה ולנשוק אותה בצוואר. באותה עת הוא אף הוריד את מכנסיו, תפס את המתלוננת בשיערה ודרש ממנה לבצע בו מין אוראלי. משסירבה, איים עליה שיחדיר את איבר מינו לפיה של בתם התינוקת. בשל איומו זה, נאלצה המתלוננת לפעול כפי שהורה לה, תוך שהוא מכה אותה בראשה. לאחר הגיעו לסיפוקו, הקיאה המתלוננת והמשיב הכה אותה שוב ואף חזק יותר, תוך שהוא קורא לעברה: **"אני יחתוך אותך ויהרוג אותך"** [כך במקור - צ' ס']. למחרת היום, תפס המשיב את הילדה, סטר לה, הכה אותה בפניה ונשך אותה בידה. לאחר שניסתה להרגיע את בתה, נטל אותה המשיב בכוח מהמתלוננת, השליך אותה על המיטה ואמר למתלוננת כי **"יפתח את הבתולים"** של הילדה. עוד ציינה, כי המשיב נהג להכותה פעמים רבות. בעדותה זו חזרה המתלוננת שוב על שארע ביום שני, על כך שהמשיב נטל מזלג, החל לשרוט אותה, השליך כוס על גבה, משך בשערה והטיחה בכוח יחד עם בתה על המיטה, ולאחר מכן יצא מהבית. בערב הוא שב חזרה, וכששמע ששוחחה עם אמה בטלפון ניסה לחנוק אותה. מאוחר יותר היא הגיעה למשטרה יחד עם אחיה להגיש תלונה. לדבריה, היא לא סיפרה לאיש על עבירת המין מאחר שהמשיב נהג לאיים עליה שיפגע בילדה והיא חששה מכך. לקראת סיום עדותה מסרה, כי בתקופה בה הייתה נשואה לבעלה הראשון היה מקרה בו נפצעה עת הדיחה כלים, והתגרשה ממנו מאחר שהיה עקר.

בעדותה השלישית במשטרה, מיום 1.10.15 שעה 09:42, נשאלה המתלוננת אודות מעשי האלימות כלפי בתה, ומסרה כי המשיב נהג לנשוק את ידיה ולסטור לה. הפעם האחרונה התרחשה מספר ימים עובר להגשת התלונה

הראשונה, והיא סיפרה על כך גם לבת אחותה. עוד מסרה, כי במועד הגשת התלונה הראשונה התביישה לחשוף את הפגיעה המינית שעברה על ידי המשיב.

12. עיון בהודעות המתלוננת מלמד, כי אכן אין קוהרנטיות בגרסאותיה בכל הקשור לסדר האירועים והמועדים עליהם מסרה. יחד עם זאת, נראה, ושוב לכאורה, כי ליבת גרסתה של המתלוננת נמסרה על ידה בהזדמנויות שונות, ולטעמי, אף כי אין לקבוע מסמרות בדבר בשלב זה, נראה שאין מדובר בסתירות ואי דיוקים היורדים לשורש העניין ומאיינים כליל את גרעין הגרסה המפלילה. לעניין זה ממש אביא מדברי בית המשפט העליון בבש"פ 7831/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פס' 13 לפסק דינו של כבוד השופט א' שוהם (פורסם בנבו, 23.12.12):

"...סתירות בעדויות, בפני עצמן, אינן מונעות מבית המשפט לקבוע ממצאים בהתאם לעדויות אלה, שעה שניסיון החיים מלמד, כי גם עדות שיש בה אי דיוקים וסתירות עשויה להיות אמינה, ועל בית-המשפט "... לנסות ולבור בה את הבר מן התבן... (ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 317 (1993), וראו גם, ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 930, 918 (2001); ע"פ 5/10 מוסא נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 2.5.2012, פס' 4)".

13. אשר לתלונה המאוחרת שהוגשה בגין עבירת המין, אינני מוצא, במסגרת המצומצמת והמוגבלת של הליך זה, כי העובדה שהמתלוננת כבשה את גרסתה במשך 6 ימים, פוגמת בפוטנציאל הראייתי הגלום בחומר הראיות, באופן שאינו מקים סיכוי סביר כי יש בו כדי להוביל בהמשך לביסוס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר; זאת, בשים לב לכך כי מדובר בכבישת גרסתה של קורבן עבירת מין, שהיא תופעה מוכרת ושכיחה. הסברה של המתלוננת ל"שיהוי" בהגשת התלונה, בכך שהתביישה וחששה, נמצא בשלב לכאורי זה סביר, ואין בעצם השתהותה כדי לקעקע את גרסתה, מה גם שהדברים מקבלים משנה תוקף עת מבצע העבירה הוא בן משפחתו של הקורבן (השוו: ע"פ 3250/10 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פס' 69 לפסק דינה של כבוד השופטת ע' ארבל (פורסם בנבו, 12.1.12)).

14. לא זו אף זו, אל הודעותיה המפורטות של המתלוננת מצטרפות ראיות נוספות התומכות, לכאורה, בגרסתה, ומכל אלו יחדיו קמה תשתית ראייתית לכאורית מבוססת לשלב דיוני זה.

כך למשל, מ', אחי המתלוננת, הגיש ביום 24.9.15 בשעה 01:05 תלונה במשטרה, בגדרה טען כי ביום 21.9.15 המשיב איים עליו ועל המתלוננת בכך שקרא לעברו: **"אני אהרוג אותך אתה ביחד עם אחותך והבת שלה"**, ותוך שהוא מסמן באמצעות ידו על צווארו כי ישחט אותו. במענה לשאלת החוקר השיב, כי הוא חושש מהמשיב. ביום

25.9.15 זומן מ' למשטרה לצורך מתן עדות, בגדרה מסר כי ביום שני התקשרה אליו אמו וסיפרה לו שהמשיב הכה את המתלוננת ולכן הוא ליווה אותה למשטרה לשם הגשת תלונה. לדבריו, המתלוננת סיפרה לו שביום שבת האחרון המשיב חתך את אצבעה באמצעות זכוכית ופצע אותה בגבה, וביום שני, סמוך לשעה 10:00, שרט המשיב את ידה ואת חזה בציפורניו ובמזלג ואף הכה אותה. מ' מסר כי הבחין בסימני אלימות על גופה של המתלוננת, אולם לא ראה את המשיב מכה אותה אלא רק שמע זאת מפיה. בהודעה מיום 1.10.15 חזר מ' על עדותו, לפיה המשיב איים עליו, על המתלוננת ועל בתה מחוץ לבית הוריהם, ואף מסר כי המתלוננת סיפרה לו בקווים כלליים אודות התקיפה המינית, ולכן הם ניגשו למשטרה להגיש תלונה.

לאלה מצטרפת גם הודעת אם המתלוננת, מיום 25.9.15 שעה 18:20, בגדרה מסרה כי המשיב נוהג להכות את המתלוננת באופן קבוע. לדבריה, ביום שני בסמוך לשעה 10:00 התקשרה אליה המתלוננת וסיפרה לה כי המשיב הכה אותה, חתך לה את האצבע, שרט אותה באמצעות מזלג ואף עשה שימוש בחגורת מכנסיו. הגם שלא ראתה את המשיב מכה את המתלוננת, הבחינה בסימני אלימות על גופה גם ביום שני וגם במקרים שהתרחשו בעבר. עוד הוסיפה, כי לאחר שהמתלוננת סיפרה למשיב שהיא בהריון, הכה אותה מפני שאינו מעוניין בתינוק. האם אף מסרה כי המשיב נהג להכות את בתו הקטנה ולנשוך אותה, אולם היא מעולם לא ראתה אותו עושה כן ולמדה על כך מפי בת אחותה.

אף אביה של המתלוננת, מסר בעדותו במשטרה מיום 25.9.15 שעה 19:08, כי המשיב נהג להכות את המתלוננת בכל פעם שהוא ואשתו סירבו להלוות לו כסף, אולם הוא לא ראה זאת אלא שמע על כך מפי המתלוננת לעיתים תכופות, כמו גם על כך שהיה נוהג לנשוך את בתם הקטנה.

ביום 1.10.15 שעה 19:43 מסרה בת אחותה של המתלוננת עדות במשטרה, לפיה המתלוננת שלחה לה הודעות בפייסבוק בהן סיפרה שביום 20.9.15 איים עליה המשיב, הכה אותה ושבר כוסות בבית. עוד מסרה, כי פגשה במתלוננת חמישה ימים לאחר מכן והבחינה בחבלות אדומות על ידה.

15. אשר לטענת המשיב, לפיה לא ייתכן כי תקף את המתלוננת בבוקר מאחר שהוא בעבודה, מסר מר..., מנהל העבודה של המשיב ב..., עדות במשטרה (ביום 6.10.15 שעה 08:03), בגדרה אישר כי לא ניתן לפקח על מקום הימצאו של המשיב במהלך שעות העבודה, וקיימת אפשרות שהמשיב שב לביתו בזמן שעות העבודה או שעובד אחר החתים עבורו את כרטיס העבודה.

16. לכל המקובץ המפורט לעיל מצטרפות גם תעודות רפואיות מהמרכז הרפואי 'שערי צדק', בהן צוינו שריטות על גבה של המתלוננת, על חזה ועל צווארה, וכן צורפו תמונות המתעדות את החבלות על גופה.

17. סיכומי של דבר: משקלן של הראיות הלכאוריות עתיד להיקבע בהליך העיקרי. בשלב זה ניתן בהחלט לקבוע, כי די בחומר הראייתי הלכאורי שהונח לפניי כדי להקים סיכוי סביר לביסוס אשמתו של המשיב.

18. למעלה מן הצורך אציין, כי אף מעדותם של חברו של המשיב לעבודה ושל אשתו הנוספת, שאמורות לכאורה לתמוך בגרסת המשיב, לפיה כלל לא היה בבית ביום שני, מתגלית סתירה, כפי שיפורט להלן.

ביום 25.9.15 שעה 11:14, הוזמן מ', חברו של המשיב לעבודה, למסור עדות במשטרה, בגדרה מסר כי עבד ביחד עם המשיב ביום 21.9.15 משעה 04:00 עד שעה 14:00, ולאחר מכן התארח המשיב בביתו ב... עד לשעה 16:30. לדבריו, בדרך כלל המשיב נוהג ללכת לביתו בסיום יום העבודה, אולם באותו יום הוא לא סיפר לו לאן הוא הולך ואף לא סיפר שיש לו בעיות עם המתלוננת.

לעומת זאת, ביום 1.10.15 שעה 12:10, מסרה אשתו השנייה של המשיב עדות במשטרה, בגדרה טענה כי ביום 21.9.15 הגיע המשיב הביתה בסמוך לשעה 14:30 והם הלכו יחד לבקר את משפחתה ושבּוּ הביתה רק בשעות הלילה. לדבריה, המשיב מעולם לא הכה אותה והיא אף לא שמעה מהמתלוננת כל תלונה. העדה מסרה כי המשיב מתפקד כאב אוהב ומסור.

הנה כי כן, כלל לא נהיר עם מי מבין השניים שהה המשיב ביום האירוע בין השעה 14:00 ל-16:30, אם בכלל.

עד כאן - הראיות לכאורה.

עילת מעצר

19. על פי סעיף 21(א)(1)(א), סעיף 21(א)(1)(ב) וסעיפים 21(א)(1)(ג)-(4)-(5) לחוק המעצרים, קיים יסוד סביר לחשש ששחרור המשיב יביא להשפעה על עדים או שהמשיב יסכן את ביטחון של המתלוננת ובתה הקטנה, שכן המדובר בעבירות שנעשו לכאורה באלימות חמורה תוך שימוש בנשק קר כלפי בן משפחה כמשמעותו בחוק למניעת אלימות במשפחה, תשנ"א-1991. משכך, מתקיימות עילות מעצר בעניינו של המשיב.

חלופת מעצר

20. ככלל, שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להשיג את מטרת המעצר בדרך של שחרור לחלופת מעצר, כאמור בסעיף 32(ב)(1) לחוק המעצרים. עם זאת, למשיב מיוחסות עבירות אלימות כלפי אשתו. מהחומר הראייתי הגולמי עולה לכאורה כי אין מדובר בהתפרצות חריגה וחד פעמית אלא במסכת של מעשי אלימות. לא זו אף זו, למשיב מיוחסות גם עבירות מין כלפי אשתו ועבירות איומים על חייהם של אשתו, בתו וגיסו. צירופם של נתונים

אלו מעיד, כי קיים חשש לניסיונות השפעה על העדים, שלא ניתן לאיינו בשלב זה - בטרם העידו בני המשפחה בבית המשפט (בש"פ 6849/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 7 לפסק דינו של כבוד השופט ע' פוגלמן (פורסם בנבו, 23.10.13)). המדובר אפוא, לכאורה, בעבירות אלימות ומין חמורות שבוצעו כלפי בן משפחה, כך שעל פניו אין בנמצא חלופת מעצר שבכוחה לאיין את מסוכנותו של המשיב; מה גם, שלא הוצעה כל חלופת מעצר קונקרטית, ועל כן אינני נדרש לדון בכך.

21. כללו ועיקרו של דבר - משנמצא כי קיימות ראיות לכאורה ועילות למעצרו של המשיב עד תום הליכים, ולא הוצעה כל חלופת מעצר קונקרטית, הנני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו לידיעת המשיב והצדדים, כבקשתם.

ניתנה היום, ד' כסלו תשע"ו, 16 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.